

Literární sešity
ZŠ B. Dvorského

Zas a znova

Veronika Nohelová, 8.B

Tak dneska večer do polštáře vsakovaly se slzy
padající z mojí tváře.

Oči mé zelené jsou zase
od slz zmáčené.

Uléhám do postele s nadějí,
že ta můj žal zažene.

Proč pláči zas a znova?

Nevím, nenapadají mě žádná slova...

Ani žádné logické vysvětlení, ale na tohle
tu asi místo není.

Cítím, jak se ve mně rozpíná černá díra
plná slz a utrpení.

Ve snaze najít důvod, proč pláči,
tahám z mysli myšlenky své nejtemnější.

I když vím, že to mou osobní
černou hloubku neutěší.

Terezín (povídka zaslaná do umělecké soutěže o cenu Waltera Sernera)

Kristián Horváth, 8.B

Začalo to takhle: Vzbudil jsem se. Bylo slyšet zvuky letadel, která nám lítala nad hlavou, vlastně nad naším domem. Nevěděl jsem, co to je, co se děje, proč. S rodiči jsme vyběhli ven. Všude byli vojáci. A křičeli. „Ven, ven, ven! Dělej, hni sebou, lehni, vstávej!“ Najednou křičeli na mého tat'ku: „Pojd' sem, lehni si na břicho!“ Tahali ho jako kus hadru.

Víte asi proč. Byli jsme původem romské rodiny...

Pak mě vzali a dali mě do nákladního auta a potom do vlaku. Viděl jsem tam spoustu dětí, které brečely. Pak pustili do vagonu nějaký kouř. Sevřel se mi žaludek, pak už si nic nepamatuju.

Vzbudil jsem se, ležel jsem mezi nějakými pytli, které byly těžké a hnědé. Přišel za mnou voják a řekl mi, at' jsem zticha a ani se nehnu. Potom mi dali nějaký šátek přes oči a někam mě vedli, neviděl jsem nic. Maximálně jsem cítil smrad. Smrad, který byl hodně silný. Nedalo se to popsat. Potom mi rozvázali šátek a uviděl jsem stovky dětí: Romové a Židé. Kolem nás byly ploty. Na sobě měly dráty s ostrými špičáky, přes které by nešlo utéct. Vojáci nám řekli, at' jdeme za nimi, vedli nás a vedli, až jsme přišli k nějaké budově, kde bylo napsáno Koncentrační tábor Terezín. Vůbec jsem neměl ponětí, co to znamená. Myslel jsem, že to je nějaký dětský domov, ve kterém budeme žít, až budeme plnoletí. Mýlil jsem se. Byl to tábor, ve kterém budeme bez rodičů a vůbec bez nějakých her a zvířat. Budeme žít jen sami se sebou. To nám řekl jeden voják.

Potom jsme měli oběd. Nějaká kaše, která vůbec nijak nechutnala ani nevoněla. Prostě bez chuti. Co jsem měl dělat? Když jsem byl s rodinou a nebylo co jíst, museli jsme nějak vyžít a jíst to, co bylo. Tak jsem to snědl. Málem jsem se pozvracel.

Po obědě jsme šli ven a uklízeli jsme bordel před táborem. Jeden kluk jménem Jirka to nechtěl dělat. Tak ho vojáci zastřelili. A hádejte jak - do hlavy. Všichni jsme křičeli a vojáci na nás řvali: „Ztichněte, nebo dopadnete jako on!“ Dali jsme se do práce a uklízeli jsme. Byli jsme mlčky jako puťky. Nikdo nic neřekl, nikdo nic neudělal, až do chvíle, kdy jedna holka řekla: „Já už nemůžu.“ Vojáci jí řekli, ať je ticho, ona nic. Tak ji zastřelili do hrudi. A my zase mlčky, bez sebe. Za chvíli jsme šli do sprch, holky a kluci zvlášť. Myli jsme se mýdlem, takovým bílým bez vůně. Po koupeli jsme se navečeřeli. Chleba, sůl, voda. Pak se šlo spát.

Ráno nás vzbudili. Pak vzali jedna dvojčata. Vůbec nevím kam. Potom už jsem je nikdy neviděl. Opět jsme šli ven. Tentokrát kopat díry. Po čtrnácti dnech nám řekli, že naši rodiče umřeli. Nevěděl jsem, jak mám na to reagovat. Myslel jsem, že si dělají srandu, ale nevypadalo to. Řekl jsem: „Já vám nevěřím.“ A oni řekli: „Tak se pojd' podívat.“ Ukázali mi, jak moji rodiče jsou v plynové komoře. Zařval jsem: „Neeeeee!“ Ale moji rodiče už neměli šanci utéct nebo ještě k tomu přežít. Nevěděl jsem, co mám dělat. Chtěl jsem se zabít. Řekl jsem: „Zastřelte mě nebo mě taky spalte!“ Neodpověděli. Měl jsem slzy v očích. Ale věděl jsem, že to tak či tak bude špatné.

Hned ráno mě vzali do takové místnosti, kde byly samé lahvičky s různými barevnými vodami. Nevím, co to mělo znamenat, co se bude se mnou dít. Zanedlouho přišel nějaký doktor v bílém. Řekl mi, ať se nebojím, že to nic nebude, ani bolet to nebude. Píchl do mě injekční stříkačku, ve které byla žlutá tekutina. Asi za hodinu mi bylo zle, motal jsem se a pak jsem upadl do bezvědomí.

Dovětek:

Honza přežil v koncentračním táboře a dostal se i ven. Jeho rodiče však zahynuli. Vychovávala ho jedna rodina jménem Žigovi. Honza potom absolvoval vysokou školu v zahraničí a vystudoval práva. Jeho příběh je do dneška známý a stal se i fenoménem literatury.

Ve snu bez elektroniky

Eliška Věrná, 7.B

Byl rok 2024 a princezna Julie žila v zámku postaveném ze zlata. Moc se jí tam líbilo, protože mohla mít vše, na co si vzpomene. Byl večer. „Dobrou!“ volala Julie na svého kamaráda robota. Usnula. „Jéé, co to je?“ volá Julie. „Dobré ráno, Julie,“ říká maminka, „snídani máš na stole.“ „Mami, ale já tohle na snídani nechci!“

„Nebudeš si vymýšlet, buď to sníš, nebo budeš hladý!“

„Cože!?“ ptá se udiveně Julie, „nebudu to jíst! Jak se to chováš, mami, tak se nechováš normálně.“

„Co tím myslíš, takhle jsi nikdy neodmlouvala.“

„Dobře, nebudu to řešit, jdu si pustit Netflix.“

„Jaký Netflix? Co to je? A na čem by sis to pustila?“ ptá se maminka.

„Mami, nedělej si ze mě srandu. Normálně na televizi a ty si Netflix pouštíš každý den.“

„Aha, o tom nevím... Nechceš si něco zahrát?“ zeptala se maminka.

„Tak jo!“ odpověděla znechuceně Julča.

„Tak co si chceš zahrát? Házet si s míčem, kopat si, zahrát si nějakou hru?“ zeptala se maminka.

„Tak třeba si házet s míčem.“

„Tak jdeme,“ odpověděla maminka.

Házely si s míčem a Julie najednou pronesla: „Jéé, to mě baví. Můžeme si zaházet i zítra?“

„Klidně můžeme,“ odpověděla maminka, „ale teď už běž spát, už je pozdě večer.“

Dobrou noc.“

„Tak dobře, dobrou noc,“ popřála Julča.

Když se Julie vzbudí, zakřičí přes celý zámek: „Mami, můžeme si jít hrát?“

K její posteli přijede její robot a zeptá se: „Princezno, co si přejete k snídani?“ ...